ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 8 KATOWICE, DNIA 28 LUTEGO **1947**

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

82.

DEKRET

z dnia 10 grudnia 1946 r.

o umarzaniu utraconych dokumentów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 20, z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Dokument, którego posiadanie jest potrzebne do rozporządzania prawem z nim związanym, może być w razie utraty wskutek zniszczenia, zgubienia lub bezprawnego zaboru na wniosek ostatniego prawnego posiadacza umorzony.

2. Żądać umorzenia na rzecz ostatniego prawnego posiadacza dokumentu może także każdy, kto ma interes prawny w umorzeniu.

Art. 2. Nie podlegają umorzeniu:

1) pieniądze papierowe i banknoty oraz inne dokumenty płatne za okazaniem;

2) losy loteryjne;

3) kontramarki i tym podobne znaki legitymacyjne (art. 230 k. z.);

4) dokumenty z zastrzeżeniem nieumarzalności;

5) dokumenty przedawnione;

6) kupony od dokumentów., płatne okresowo, o ile treść dokumentu nie stanowi inaczej.

Art. 3. Do postępowania w sprawach, objętych niniejszym dekretem, stosuje się przepisy części ogólnej kodeksu postępowania niespornego, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. 4. 1. Właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu ma siedzibę wystawca dokumentu.

2. W braku takiej siedziby w kraju mają zastosowanie przepisy art. 7 części ogólnej kodeksu postępowania niespornego.

3) Jeżeli dokument stwierdza prawo wpisane do księgi wieczystej wyłącznie właściwym jest sąd, w którego okręgu znajduje się księga wieczysta.

Art. 5. Wniosek o umorzenie dokumentu powinien prócz danych ogólnych zawierać:

1) wymienienie wystawcy dokumentu i jego siedziby;

2) oznaczenie dokumentu, jego rodzaju i znamion odróżniających go od innych tego samego rodzaju dokumentów, wystawionych przez tego samego wystawcę;

3) uprawdopodobnienie faktu posiadania dokumentu i okoliczności jego utraty.

Art. 6. 1. Wniosek może zawierać także żądanie, aby sąd zakazał pod rygorem nieważności dokonywania jakichkolwiek tranzakcyj, dotyczących praw z utraconego dokumentu, wystawcy zaś wzbronił wypłat z tego dokumentu lub w ogóle spełnienia świadczenia, jakoteż zamiany dokumentu na inny.

2. Żądanie to sąd rozpozna niezwłocznie. Zarządzenie tymczasowe, uwzględniające żądanie, doręcza się z urzędu wystawcy dokumentu i uczestnikom.

Art. 7. 1. Sąd wezwie wszystkich roszczących prawa do dokumentu przez ogłoszenie publiczne, zamieszczone w piśmie urzędowym, przeznaczonym do ogłoszeń, aby w terminie wskazanym w ogłoszeniu zgłosili swe prawa i złożyli w sądzie ten dokument, gdyż w razie niezłożenia dokument może być umorzony, przy czym w tymże ogłoszeniu poda do wiadomości o wydanym zarządzeniu tymczasowym.

2. Termin do zgłoszenia praw i złożenia dokumentu wynosi w sprawach z wniosków o umorzenie dokumentów imiennych trzy miesiące, a w sprawach z wniosków o umorzenie dokumentów na okaziciela — jeden rok, licząc od daty ukazania się ogłoszenia.

Art. 8. Jeżeli wnioskodawcą nie jest ostatni posiadacz prawny dokumentu, lecz inna osoba, a ostatni posiadacz jeszcze przed zarządzeniem ogłoszeń sprzeciwi się umorzeniu dokumentu, sąd wyznaczy rozprawę i stosownie do jej wyniku albo oddali wniosek o umorzenie dokumentu albo zarządzi dalsze postępowanie.

Art. 9. 1. Jeżeli utracony dokument zostanie złożony, sąd wyznaczy wnioskodawcy odpowiedni termin do sprawdzenia dokumentu i wystąpienia na drogę postępowania spornego celem odzyskania dokumentu.

2. Po bezskutecznym upływie terminu sąd na żądanie tego, kto złożył dokument, uchyli tymczasowe zarządzenie, umorzy postępowanie i zwróci mu dokument.

Art. 10. 1. W razie niezłożenia utraconego dokumentu sąd po upływie miesiąca od końca terminu do zgłoszenia praw wyda stosownie do ustalonych okoliczności postanowienie co do umorzenia utraconego dokumentu.

2. Postanowienie sądu po uprawomocnieniu się będzie ogłoszone w sposób, w jaki było ogłoszone wezwanie do złożenia dokumentu.

Art. 11. 1. Gdy dokument został prawomocnie umorzony, wystawca obowiązany jest wydać osobie, na której żądanie nastąpiło umorzenie, na jej koszt nowy dokument, albo gdy wierzytelność jest wymagalna, spełnić świadczenie.

2. Jeżeli jednak umorzenie dokumentu nastąpiło nie na żądanie ostatniego posiadacza prawnego, lecz innej osoby, postanowienie sądu oznaczy, komu ma być wydany dokument lub spełnione świadczenie.

3. Wypis prawomocnego postanowienia o umorzeniu dokumentu zastępuje umorzony dokument, dopóki wzamian za ten wypis nie będzie wydany nowy dokument (duplikat).

Art. 12. 1. Przepisów niniejszego dekretu nie stosuje się do umorzenia następujących dokumentów:

1) weksli;

2) czeków;

3) rewersów i warrantów;

4) dokumentów emitowanych za granicą;

5) książeczek wkładkowych i czekowych Pocztowej Kasy Oszczędności;

2. Przepisów dekretu niniejszego nie stosuje się także do następujących dokumentów, utraconych w czasie od 1 września 1939 r. do dnia 17 grudnia 1945 r.:

1) dokumentów na okaziciela;

2) listów hipotecznych, listów długów gruntowych i listów długów rentowych.

3. Umorzenie dokumentów, wymienionych w ustępach poprzedzających, regulują przepisy szczególne.

Art. 13. 1. Z dniem wejścia w życie dekretu niniejszego tracą moc dotychczasowe przepisy w przedmiotach, unormowanych tym dekretem.

2. W szczególności tracą moc:

1) ustawa z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 406) wraz z wszystkimi późniejszymi zmianami i uzupełnieniami;

2) rozporządzenie cesarskie z dnia 31 sierpnia 1915 r. o umarzaniu dokumentów (Dz. u. p. austr. Nr 257);

3) § 115 normy jurysdykcyjnej z dnia 1 sierpnia 1895 r. (Dz. u. p. austr. Nr 110), utrzymany w mocy art. XXV pkt 2 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego;

4) §§ 1003 — 1024 niemieckiej ustawy postępowania cywilnego utrzymane w mocy art. XXXI § 2 pkt 6 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego;

5) postanowienia statutów towarzystw kredytowych i innych osób prawnych, uprawnionych do emitowania dokumentów, o ile dotyczą umorzenia tych dokumentów;

6) §§ 799 i 800 niemieckiego kodeksu cywilnego, utrzymane w mocy art. XXVII § 3 przepisów wprowadzających kodeks zobowiązań, jako też § 1162 tegoż kodeksu;

7) art. III pkt 8 przepisów wprowadzających kodeks zobowiązań;
8) art. XXV pkt 4 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego;
9) art. XIX i LXV przepisów wprowadzających kodeks handlowy.

Art. 14. Sprawy o umorzenie dokumentów, wszczęte przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, toczą się aż do zakończenia według przepisów dotychczasowych. Jednak postępowanie będzie na żądanie wnioskodawcy umorzone i może być ponownie wszczęte na podstawie przepisów niniejszego dekretu.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

83.

DEKRET

z dnia 10 grudnia 1946 r.

o rejestracji i umarzaniu listów hipotecznych, listów długów gruntowych i rentowych, wydanych przed dniem 1 września 1939 r.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 5, poz. 19. z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Posiadacze listów hipotecznych, listów długów gruntowych i rentowych, wydanych przed 1 września 1939 r., są obowiązani przedstawić je oddziałowi hipotecznemu sądu, który je wydał, do rejestracji przed upływem siedmiu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 2. 1. Sąd ostempluje przedstawione listy w ten sposób, że na pierwszej stronicy umieści wzmiankę o zarejestrowaniu. Wzmianka powinna zawierać: imię, nazwisko, adres, oznaczenie narodowości i przynależności państwowej posiadacza listu oraz jego oświadczenie, czy list był nabyty przed 1 września 1939 r. i od kogo, datę rejestracji, podpis sędziego i pieczęć sądu.

2. O rejestracji sąd zamieści wzmiankę w księdze gruntowej przy odpowiednim wpisie.

Art. 3. Listy nie przedłożone do ostemplowania przed upływem okresu rejestracji tracą moc prawną.

Art 4. Obowiązkowi rejestracji podlegają także listy wydane przed 1 września 1939 r., które zostały umorzone na podstawie dotychczasowych przepisów i zastąpione duplikatami.

Art. 5. 1. Kto w okresie od 1 września 1939 r. do 17 grudnia 1945 r. utracił list hipoteczny, list długu gruntowego lub rentowego wskutek zniszczenia, zagubienia lub bezprawnego zaboru, ten może zgłosić w oddziale hipotecznym sądu, który list wydał, wniosek o umorzenie listu.

2. Wniosek należy złożyć w terminie 7-miesięcznym od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

3. We wniosku należy uprawdopodobnić fakt posiadania listu i okoliczności jego utraty.

Art. 6. O wniosku zamieści sąd wzmiankę w księdze gruntowej przy wpisie, którego list dotyczy.

Art. 7. Rozpoznanie wniosków o umorzenie nastąpi po upływie terminu rejestracji.

Art. 8. Do postępowania z wniosków o umorzenie listów stosuje się przepisy kodeksu postępowania niespornego, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. 9. 1. Jeżeli okaże się, że zgłoszono wniosek o umorzenie listu, który został zarejestrowany, sąd wezwie dzierżyciela listu do złożenia listu w terminie miesięcznym w sądzie.

2. Jeżeli w terminie tym list nie zostanie złożony, sąd wyda postanowienie o umorzeniu listu.

Art. 10. 1. Jeżeli list zostanie złożony, sąd wyznaczy wnioskodawcy odpowiedni termin do wystąpienia na drogę postępowania spornego celem odzyskania listu.

2. Po bezskutecznym upływie terminu sąd na żądanie tego, kto złożył list, umorzy postępowanie i zwróci mu list.

Art. 11. Jeżeli wniosek dotyczy listu niezarejestrowanego, sąd rozstrzygnie odpowiednio do ustalonych okoliczności.

Art. 12. 1. Po uprawomocnieniu się postanowienia umarzającego list sąd wyda wnioskodawcy duplikat listu i uwidoczni tę okoliczność w księdze gruntowej.

2. Po uprawomocnieniu się postanowienia oddalającego wniosek o umorzenie sąd wykreśli wzmiankę o wniosku o umorzenie w księdze gruntowej.

Art. 13. Po upływie terminu rejestracji hipoteki listowe, długi gruntowe i rentowe, co do których nie została zamieszczona w księdze gruntowej wzmianka o rejestracji lub wniosku o umorzenie listu albo wzmianka taka została wykreślona, uznaje się za ustanowione z wyłączeniem wydania listu. Za uprawnionego wierzyciela będzie się uważać tego, kto jest wpisany do księgi gruntowej. Przepisy o sprostowaniu księgi gruntowej pozostają nienaruszone.

Art. 14. 1. Od wniosku o rejestrację listów pobiera się wpis stały w kwocie 50 zł. a od wniosku o umorzenie listów, zażalenia i skargi kasacyjnej 1/5 wpisu stosunkowego od wartości nominalnej listu, najmniej jednak 100 zł.

2. Wzmianka w księdze hipotecznej o rejestracji listów i jej wykreślenie nie podlegają opłacie. Poza tym stosuje się przepisy o kosztach sądowych.

Art. 15. 1. Postępowanie o umorzenie listów hipotecznych, listów długu gruntowego lub rentowego, wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, toczy się według dotychczasowych przepisów aż do jego zakończenia.

2. Jeżeli jednak w postępowaniu, wszczętym przed wejściem w życie niniejszego dekretu, ogłoszeń jeszcze nie dokonano, do dalszego postępowania stosuje się przepisy tego dekretu.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

84.

DEKRET

z dnia 3 stycznia 1947 r.

w sprawie zmiany dekretu z dnia 22 lutego 1946 r. o rejestracji i przymusowym zatrudnieniu we władzach wymiaru sprawiedliwości osób, mających kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziowskiego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 21 z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W art. 5 dekretu z 22 lutego 1946 r. o rejestracji i przymusowym zatrudnieniu we władzach wymiaru sprawiedliwości osób, mających kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziowskego (Dz. U R. P. Nr 9, poz. 65) wprowadza się zmiany następujące:

1) w ust. 1 wyrazy: „1946 r.“ zastępuje się wyrazami: „1947 r.“;

2) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Sprawiedliwości może w poszczególnych przypadkach przedłużyć okres powołania nie dłużej niż o jeden rok“;

3) dodaje się ustępy 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Adwokat jako też aplikant adwokacki powołany na podstawie ust. 1 nie wykonuje w okresie powołania swego zawodu, zachowuje jednak nabyte już z tytułu wykonywania zawodu uprawnienie do przydziału lokali w myśl art. 4 ust. 2 lit. g) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4 poz. 27) nawet w przypadku wyznaczenia go na stanowisko służbowe w innej miejscowości.

4. Ograniczeń z art. 61 prawa o ustroju adwokatury nie stosuje się do adwokatów i aplikantów adwokackich, powołanych na podstawie ust. 1".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Art. 3 Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 I. 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowki
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

85.
DEKRET
z dnia 3 stycznia 1947 r.

o zmianie dekretu o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 22, z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294) wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„O zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski".

2. Art. 1. otrzymuje brzmienie:

„Prawo zasiłków i pomocy na podstawie niniejszego dekretu przysługuje:

1) osobom, które w związku ze swoją działalnością urzędową, polityczną lub społeczną doznały stałego lub czasowego uszkodzenia zdrowia w stopniu powodującym ich całkowitą lub częściową niezdolność do pracy zarobkowej na skutek aktów terrorystycznych wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego;

2) pozostałym po osobach, które poniosły śmierć w warunkach wymienionych w pkt 1 oraz pozostałym po tych osobach, które w dniu śmierci korzystały lub miały prawo korzystania z zasiłków na podstawie pkt 1".

3. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Za pozostałych w rozumieniu pkt 2 art. 1 uważa się:

a) wdowę, chociażby związku małżeńskiego nie zawarto w formie prawem przepisanej, jeżeli pozostawała w trwałej spólnocie małżeńskiej z poległym lub zmarłym;

b) dzieci urodzone z małżeństwa, uprawnione przysposobione oraz dzieci pozamałżeńskie i pasierbów do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia.

c) inne osoby niezdolne do pracy zarobkowej, które pozostawały na wyłącznym utrzymaniu osoby poległej lub zmarłej".

4. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Osobom wymienionym w pkt 1 art. 1 przysługuje prawo do zasiłków w wysokości, którą ustali komisja kwalifikacyjna, biorąc pod uwagę stopień utraty zdolności do pracy zarobkowej i zarobek poszkodowanych przed doznanym uszkodzeniem zdrowia.

Osobom wymienionym w art. 2 lit. a) służy prawo do zasiłków w wysokości 60% wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Osobom wymienionym w art. 2 lit. b) i c) służy prawo do zasiłków w wysokości 40% wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Łączna kwota zasiłków przypadających osobom pozostałym (art. 2) nie może przekraczać podwójnego wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Osoby wymienione w art. 2 lit. a) i b) oraz wdowcy odpowiadający warunkom wymienionym pod lit. c) tegoż artykułu mają pierwszeństwo przed rodzicami, rodzice zaś przed innymi uprawnionymi osobami.

W przypadkach, gdy uprawnionym z mocy niniejszego dekretu służy także z jakiegokolwiek innego tytułu zaopatrzenia ze Skarbu Państwa, monopolu lub przedsiębiorstwa państwowego albo instytucji ubezpieczeń społecznych, uprawniony ma prawo wyboru".

5. W art. 7 wyrazy: „wdowy i sieroty po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego art. 1" zastępuje się wyrazami: „osoby wymienione w art. 1".

6. W art. 7 lit. b) po wyrazach: „do pracy, w otrzymywaniu" dodaje się wyraz: „koncesji".

7. W art. 8 wyrazy: „zaopatrywania i zasiłków" zastępuje się wyrazami: zasiłków i pomocy".

8. W tymże art. 8 dodaje się ustęp drugi w brzmieniu:

„Komisje kwalifikacyjne ustalają stopień utraty zdolności do pracy zarobkowej w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydanym w porozumieniu z Ministrem Zdrowia".

9. W art. 9 wyraz „oraz" zastępuje się przecinkiem a po wyrazie „Handlu" dodaje się wyrazy „oraz Ziem Odzyskanych".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszym dekretem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Zdrowia, Oświaty, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Ziem Odzyskanych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
Minister Oświaty: Czesław Wycech
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

86.
DEKRET
z dnia 9 stycznia 1947 r.

o zawieszeniu biegu przedawnienia i przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 24, z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R.

P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem 9 maja 1945 r., zawiesza się bieg przedawnienia, przewidzianego w art. 70 prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 282) i w art. 52 prawa czekowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 283), do dnia 31 grudnia 1947 r., o ile do dnia 25 sierpnia 1939 r., roszczenia te nie uległy przedawnieniu.

Art. 2. Terminy do przedsięwzięcia czynności, wymaganych według przepisów prawa wekslowego i czekowego dla zachowania prawa zwrotnego poszukiwania, przedłuża się do dnia 31 grudnia 1947 r. dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem 9 maja 1945 r., o ile terminy te do dnia 25 sierpnia 1939 r. nie upłynęły.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

87.
DEKRET

z dnia 9 stycznia 1947 r.

o wpisywaniu po dniu 31 grudnia 1946 r. w księgach hipotecznych (gruntowych, wieczystych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 5, poz. 25, z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wnioski o wpis w księgach hipotecznych (gruntowych, wieczystych), złożone stosownie do przepisów dekretu z dnia 8 sierpnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 233), jak również podstawy tych wniosków oraz właściwości i tryb postępowania w ich przedmiocie, podlegają przepisom obowiązującym przed wejściem w życie prawa rzeczowego i prawa o księgach wieczystych, jeżeli zostały złożone przed dniem 1 stycznia 1948 r.

Wpisy na podstawie takich wniosków będą dokonywane w niezmienionych księgach dotychczasowych.

Art. 2. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy o księgach wieczystych z dnia 24 marca 1897 r. w brzmieniu obwieszczenia z dnia 20 maja 1898 r. (Dz. u. Rzeszy, str. 754) prowadzenie tabel przy aktach ksiąg wieczystych, w których następują wpisy przewidziane w artykule poprzedzającym, nie jest obowiązkowe.

Art. 3. Przepis art. 1 niniejszego dekretu stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy nieruchomość nie ma urządzonej księgi hipotecznej (gruntowej, wieczystej) albo gdy urządzona dla niej księga zaginęła lub uległa zniszczeniu.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Rolnictwa i Reform Rolnych, Sprawiedliwości i Skarbu, każdemu w zakresie jego właściwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
w/z Minister Skarbu: Leon Kurowski

88.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 listopada 1946 r.

o uznaniu „Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza" za stowarzyszenie wyższej użyteczności i rozwiązaniu stowarzyszenia „Polski Biały Krzyż".

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 6, z dnia 15 stycznia 1947 r.)

Na podstawie art. 46, 47, 51 i 56 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie „Towarzystwo Przyjaciół Żołnierza" z siedzibą w Warszawie uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Równocześnie powyższemu stowarzyszeniu nadaje się statut, który będzie ogłoszony w „Monitorze Polskim".

§ 3. „Towarzystwu Przyjaciół Żołnierza" nadaje się przywilej wyłączności działania w zakresie organizowania i prowadzenia na obszarze całego Państwa akcji pomocy moralnej, intelektualnej i materialnej żołnierzom polskim.

§ 4. Równocześnie rozwiązuje się stowarzyszenie „Polski Biały Krzyż", uznane za stowarzyszenie wyższej użyteczności rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 80).

Majątek stowarzyszenia „Polski Biały Krzyż" w myśl postanowień § 63 ust. 2 jego statutu (Monitor Polski z 1936 r. Nr 26, poz. 42) przekazuje się „Towarzystwu Przyjaciół Żołnierza".

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Administracji Publicznej, a na terenach Ziem Odzyskanych Ministrowi Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Oświaty oraz Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski, Marszałek Polski
w/z Minister Oświaty: Stanisław Trojanowski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Adam Kuryłowicz

89.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1946 r.

o podwyższeniu dolnej granicy zdolności zatrudnienia przejmowanych na własność Państwa przedsiębiorstw w przemysłach wyrobów niepowszechnego użytku, bądź mało zmechanizowanych, bądź o charakterze, pionierskim i sezonowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 7, z dnia 15 stycznia 1947 r.)

Na podstawie art. 3 ust. 1 B. ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dolną granicę zdolności zatrudnienia przewidzianą w art. 3 ust. 1 B. ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) podwyższa się w następujących rodzajach przedsiębiorstw:

A. 1) w odlewniach żelaza,
2) w zakładach mechanicznych o charakterze zakładów naprawczych,
3) w przemysłach wyrobów platerowych domowego użytku i artystycznych,
4) w wytwórniach kosmetyczno - perfumeryjnych, mydeł toaletowych, świec, past do butów, środków do czyszczenia i polerowania,
5) w zakładach przerabiających masy plastyczne,
6) w stolarniach budowlanych i meblarskich,

7) w hutach szkła, o ile posiadają nie więcej niż jedną wannę,
8) w zakładach ceramiki szlachetnej, kaflarniach, wytwórniach szamotu i kamionki,
9) w wytwórniach zabawek, instrumentów muzycznych, galanterii i wyrobów artystycznych,
10) w wytwórniach walizek i kufrów,
11) w wytwórniach kartonaży i opakowań papierowych,
12) w wytwórniach baterii elektrycznych kieszonkowych i anodowych,
13) w wytwórniach futer,
14) w wytwórniach wyrobów mączno-cukierniczych, czekolady i cukierków o zdolności produkcyjnej do 750 kg dziennie,
15) w cegielniach, których roczna zdolność produkcji nie przekracza 2.500.000 cegieł,

do 100 pracowników na jedną zmianę;

B. 1) w betoniarniach,
2) w przedsiębiorstwach zajmujących się kwaszeniem kapusty i ogórków, nie połączonych z inną produkcją,
3) w wędzarniach ryb nie połączonych z inną produkcją,

do 150 pracowników na jedną zmianę;

C. 1) w kamieniołomach, żwirowniach, piaskowniach i torfiarniach nie posiadających urządzeń masowego transportu o napędzie mechanicznym,
2) w wapiennikach o rocznej zdolności produkcyjnej do 5.000 ton wapna odpalonego,

do 200 pracowników na jedną zmianę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
w/z Minister Aprow. i Handlu: Kazimierz Sokołowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

90.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY i OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Zdrowia, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

o warunkach i terminach zastosowania do pracowników rolnych ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz o zasadach współpracy samorządu terytorialnego przy wykonywaniu tego ubezpieczenia.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 8, z dnia 15 stycznia 1947 r.)

Na podstawie art. 311 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 95, poz. 855, z 1936 r. Nr 3, poz. 24, z 1938 r. Nr 3, poz. 15, Nr 21, poz. 171, Nr 26, poz. 227, Nr 29, poz. 258, z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1944 r. Nr 4, poz. 19, Nr 5, poz. 24, Nr 9, poz. 44, z 1945 r. Nr 43, poz. 240, z 1946 r. Nr 4, poz. 28) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W rozporządzeniu niniejszym określenie „ustawa" oznacza ustawę z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, artykuły powołane bez bliższego określenia oznaczają artykuły tej ustawy, paragrafy zaś oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

2. Za pracowników rolnych uważa się zgodnie z art. 16 ust. 2 zd. 2 pracowników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych, leśnych, ogrodowych, hodowlanych i rybnych, jak również w zakładach pracy, ściśle z tymi gospodarstwami związanych, a nie posiadających przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego, pomoc domową w tych gospodarstwach i zakładach pracy oraz te kategorie pracowników, zatrudnionych przy melioracjach i wykonywanych przez Państwo pracach regulacyjno-agrarnych, które określają rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2. 1. Ubezpieczenie na wypadek choroby i macierzyństwa, oznaczone w dalszych przepisach niniejszego rozporządzenia jako „ubezpieczenie", wprowadza się w stosunku do pracowników rolnych na warunkach i w terminach, określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie zawiera odmiennych przepisów, pracownicy rolni ubezpieczeni są na warunkach ogólnych, określonych w przepisach ustawy i rozporządzeń, wydanych w wykonaniu ustawy, oraz w statucie ubezpieczalni społecznej.

§ 3. Nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia:

1) osoby, zatrudnione przez pracodawców rolnych dorywczo, których zatrudnienie jest z natury rzeczy krótkotrwałe, jeżeli u tego samego pracodawcy nie trwa ono bez przerwy dłużej niż 25 dni,

2) krewni oraz teściowie, zięciowie i synowe pracodawcy rolnego, jeżeli żyją z nim we wspólnym gospodarstwie domowym.

§ 4. 1. Ubezpieczeni, których zatrudnienie ma charakter dorywczy i trwa bez przerwy u tego samego pracodawcy rolnego dłużej niż 25 dni, uzyskują prawo do pomocy leczniczej i położniczej po upływie 25 dni, a do zasiłku chorobowego — po upływie 4 tygodni nieprzerwanego zatrudnienia.

2. Ubezpieczeni, wymienieni w poprzednim ustępie, otrzymują pomoc leczniczą w zakresie art. 95 ust. 1, pkt. 1, z wyjątkiem środków pomocniczych i protez.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie do członków rodziny.

4. W razie wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową pracownicy zatrudnieni dorywczo mają prawo do świadczeń w pełnym zakresie art. 95 ust. 1 pkt. 1 i 2 bez względu na okres zatrudnienia.

§ 5. 1. Przepis art. 95 ust. 4 nie ma zastosowania do robotników rolnych.

2. Pracownikom, którzy w myśl zbiorowego układu pracy lub indywidualnej umowy o pracę otrzymują wynagrodzenie w naturze, pracodawcy rolni obowiązani są podczas trwania stosunku pracy udzielać w razie choroby połączonej z niezdolnością do pracy lub połogu co najmniej pełnych naturaliów, ustalonych jako wynagrodzenie — na tych samych warunkach i w ciągu tych samych okresów, jakie obowiązują w stosunku do zasiłków ubezpieczalni społecznej (§ 12 ust. 2).

3. Jeżeli wartość świadczeń pracodawcy jest niższa od zasiłku, ubezpieczalnia społeczna dopłaca pracownikowi rolnemu różnicę między wartością świadczeń a zasiłkiem.

4. Ubezpieczalnia społeczna zwraca pracodawcy rolnemu wartość udzielonych świadczeń do kwoty zasiłku, przysługującego w razie choroby lub połogu.

5. Jeżeli pracodawca odmawia udzielenia świadczeń, wymienionych w ust. 2, ubezpieczalnia społeczna w razie zwrócenia się pracownika wypłaca mu przysługujący zasiłek.

6. Spory między ubezpieczalniami a pracodawcami rolnymi z tytułu zwrotu wartości świadczeń, udzielonych pracownikom rolnym rozstrzygają sądy ubezpieczeń społecznych.

§ 6. 1. Pracodawca rolny obowiązany jest na żądanie ubezpieczalni społecznej wydać pracownikom stałym i sezonowym legitymacje, potwierdzone przez ubezpieczalnię społeczną i stwierdzające prawo pracownika i członków jego rodziny do świadczeń. Legitymacje te wystawia pracodawca na okres czasu, na który została zawarta umowa o pracę.

2. W celu otrzymania pomocy leczniczej lub położniczej pracownik lub członek jego rodziny powinien okazać legitymację zaopatrzoną w zaświadczenie pracodawcy o trwaniu zatrudnienia. Zaświadczenie to ważne jest w ciągu miesiąca od daty jego wystawienia.

3. Ubezpieczeni zatrudnieni dorywczo i członkowie ich rodzin otrzymują pomoc leczniczą i położniczą na podstawie zaświadczeń pracodawcy. Zaświadczenie takie pracodawca rolny obowiązany jest wydać w każ-

dym nowym przypadku choroby uprawnionemu do pomocy leczniczej pracownikowi lub członkowi jego rodziny.

4. Wzory legitymacji i zaświadczeń oraz sposób posługiwania się nimi ustala Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

§ 7. 1. Przepisy ustawy i rozporządzeń, wydanych w wykonaniu ustawy, dotyczące dokonywania zgłoszeń do ubezpieczenia, wysokości i uiszczania składek oraz kontroli czynności pracodawców, mają odpowiednie zastosowanie do pracodawcy i pracowników rolnych.

2. Termin zgłoszenia do ubezpieczenia (art. 21 ust. 2) pracowników zatrudnionych dorywczo dłużej niż 25 dni liczy się od 25 dnia zatrudnienia.

§ 8. 1. Przy wykonywaniu ubezpieczenia pracowników rolnych zarządy gmin obowiązane są do współpracy z ubezpieczalniami społecznymi w zakresie:

1) ustalania obowiązku ubezpieczenia;

2) wymiaru i poboru składek ubezpieczeniowych;

3) stwierdzania uprawnień do świadczeń pracowników rolnych i członków ich rodzin;

4) przeprowadzania dochodzeń i udzielania informacji we wszystkich sprawach, związanych z wykonywaniem ubezpieczenia.

2. W zakresie ustalania obowiązku ubezpieczenia zarządy gmin na żądanie ubezpieczalni społecznej są obowiązane:

1) dostarczać wykazów pracodawców rolnych, zatrudniających pracowników najemnych,

2) wzywać pracodawców rolnych do zgłoszenia pracowników, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia,

3) przyjmować zgłoszenia do ubezpieczenia i po zaznaczeniu daty wpływu przesyłać je niezwłocznie ubezpieczalni społecznej,

4) przeprowadzać kontrolę prawidłowości zgłoszeń.

3. Sposób wykonywania przez zarządy gmin czynności, wymienionych w ust. 1, oraz wysokość wynagrodzenia za te czynności określi instrukcja, wydana przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

4. Zarządy gmin badają również, czy w poszczególnych przypadkach nie zachodzi bezprawne korzystanie ze świadczeń i zawiadamiają o swych spostrzeżeniach ubezpieczalnię społeczną.

§ 9. 1. Ubezpieczenie pracowników rolnych — z wyjątkiem zatrudnionych w gospodarstwach rolnych i leśnych o obszarze poniżej 30 ha — wprowadza się od pierwszego dnia drugiego miesiąca kalendarzowego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia.

2. W okręgach tych ubezpieczalni społecznych, w których po wyzwoleniu było wykonywane ubezpieczenie pracowników rolnych, za dzień wprowadzenia ubezpieczenia uważa się dzień rozpoczęcia działalności przez ubezpieczalnię społeczną.

3. Przepis ust. 2 dotyczy również pracowników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych i leśnych o obszarze poniżej 30 ha, jeżeli w poszczególnych okręgach ubezpieczenie tych pracowników było wykonywane po wyzwoleniu.

4. Ubezpieczenie pracowników gospodarstw rolnych i leśnych o obszarze poniżej 30 ha, które nie leżą w okręgach wymienionych w ust. 3, wprowadza się po upływie roku od terminu, określonego w ust. 1.

§ 10. Jeżeli w okręgach poszczególnych ubezpieczalni społecznych warunki miejscowe uniemożliwiają wprowadzenie ubezpieczenia pracowników rolnych w terminie ustalonym w § 9 ust. 1, Minister Pracy i Opieki Społecznej może odroczyć terminy zastosowania ubezpieczenia w całym okręgu ubezpieczalni społecznej lub w jego części.

§ 11. Pracodawcy rolni obowiązani są zgłosić do ubezpieczenia pracowników, zatrudnionych w dniu wprowadzenia ubezpieczenia, w ciągu miesiąca od tego dnia.

§ 12. 1. Obowiązki pracodawców rolnych w zakresie art. 212 ustają z dniem wprowadzenia ubezpieczenia, a jeżeli zgłoszenie do ubezpieczenia zostało dokonane po terminie — z dniem dokonania zgłoszenia.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy obowiązku pracodawców rolnych do udzielania pracownikom w razie choroby, połączonej z niezdolnością do pracy, lub połogu co najmniej pełnych naturaliów ustalonych jako wynagrodzenie w zbiorowym układzie pracy lub w indywidualnej umowie o pracę (art. 212 ust. 1, pkt. 2). Obowiązek ten ustaje z dniem rozwiązania stosunku pracy.

3. Z tytułu wypadków choroby lub połogu, zaszłych przed dniem wprowadzenia ubezpieczenia, pracodawcy rolni ponoszą koszty pomocy leczniczej oraz udzielają zasiłków aż do wyczerpania obowiązkowego okresu świadczeń.

§ 13. 1. Z dniem wprowadzenia ubezpieczenia pracowników rolnych tracą moc umowy, zawarte na podstawie art. 212 ust. 9 między ubezpieczalniami społecznymi a pracodawcami rolnymi w sprawie udzielania pomocy leczniczej pracownikom rolnym.

2. W wypadkach choroby i połogu, zaszłych przed tym dniem, ubezpieczalnia udziela nadal pomocy leczniczej w zakresie ustalonym w umowie. Zasiłki, należne z tytułu tych wypadków, obowiązany jest wypłacić pracodawca rolny aż do wyczerpania obowiązkowego okresu świadczeń, jeżeli ubezpieczalnia społeczna nie przejęła w umowie obowiązku udzielania pracownikom rolnym świadczeń pieniężnych.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin.
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Leśnictwa: Stanisław Tkaczow.
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

91.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 grudnia 1946 r.

wydane co do § 14 w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Sprawiedliwości w sprawie wykonania w zakresie danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 5, Poz. 27, z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

3. Rozporządzenie niniejsze odnosi się wyłącznie do danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa.

Do art. 5.

§ 2. Zarządza się obliczanie i pobór podatku od darowizn przez notariuszów na obszarze całego Państwa. Wynikające stąd obowiązki notariuszów normują przepisy art. 15 i 28 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 55, poz. 391) oraz §§ 94—102 przepisów wykonawczych dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opodatkowania spadków i da-

rowizn (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 101, poz. 794) wraz z późniejszymi zmianami.

Do art. 15.

§ 3. Jeżeli dla spraw podatku obrotowego i dla spraw podatku dochodowego jednego podatnika właściwe są różne władze podatkowe, mające siedzibę w tej samej miejscowości, właściwość miejscową dla spraw obu tych podatków określa się podług właściwości do spraw podatku obrotowego. Przepis ten dotyczy wyłącznie przypadku, gdy dla spraw podatku obrotowego właściwa jest tylko jedna władza podatkowa.

§ 4. 1 Urząd Skarbowy w Warszawie (Urząd Rewizyjny w Warszawie) jest właściwy miejscowo w sprawach podatku dochodowego podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu osób fizycznych, nie mających na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania ani pobytu, spadków nieobjętych po tych osobach fizycznych oraz osób prawnych, których ani siedziba, ani zarząd nie znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. 1. Właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach podatku obrotowego osób fizycznych prowadzących przedsiębiorstwa: handlu obnośnego lub rozwoznego oraz przewozu osób i towarów, jeżeli przedsiębiorstwa te są prowadzone bez utrzymywania oddzielnego zakładu lub w razie trudności w ustaleniu miejsca ich prowadzenia, ustala się podług miejsca zamieszkania tych osób.

2. Właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach podatku obrotowego osób wykonujących wolne zajęcia zawodowe, jeżeli zajęcia te wykonywane są wspólnie przez dwie lub więcej osób, ustala się podług miejsca wspólnego wykonywania.

3. Jeżeli podatnik będący osobą fizyczną prowadzi księgi handlowe, obejmujące działalność dwóch lub więcej przedsiębiorstw (zakładów), położonych w okręgach różnych władz podatkowych, właściwa miejscowo w sprawach podatku obrotowego dla wszystkich tych przedsiębiorstw (zakładów) jest ta władza podatkowa, w której okręgu prowadzone są księgi.

§ 6. Jeżeli płatnik podatku od wynagrodzeń (pracodawca) zatrudnia pracowników w dwóch lub więcej miejscach uzasadniających w myśl art. 7 dekretu właściwość różnych urzędów skarbowych w okręgu jednej izby skarbowej, dyrektor tej izby skarbowej może na wniosek płatnika ustalić właściwość miejscową w sprawach podatku od wynagrodzeń oraz w sprawach dodatkowej opłaty obciążającej pracodawcę podług jednego z tych miejsc zatrudnienia.

§ 7. 1. Właściwa miejscowo w sprawach opłat stemplowych jest ta władza podatkowa pierwszej instancji, której przedstawiono pismo podlegające opłacie stemplowej celem dokonania urzędowego wymiaru opłaty (skasowania znaczków stemplowych lub uiszczenia gotówką).

2. W przypadku ustalenia, że należnej opłaty stemplowej wcale nie uiszczono, albo że ją uiszczono w niedostatecznej kwocie lub po upływie przepisanego terminu albo w sposób nieprawidłowy, właściwa jest ta władza podatkowa pierwszej instancji, która stwierdziła fakt naruszenia przepisów o opłatach stemplowych albo w której okręgu mają miejsce zamieszkania lub pobytu podatnicy lub jeden z nich.

Do art. 58 ust. 3.

§ 8. 1. Przenosi się na dyrektorów izb skarbowych prawo odraczania terminów, wymienionych w art. 111 i 141 ust. 2 i 3 oraz §§ 9 ust. 3, 10 ust. 2 i 3, 11 ust. 3 i 12 ust. 2.

2. Prawo darowania skutków zaniedbania wszelkich terminów przenosi się na:

a) dyrektorów izb skarbowych, jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza jednego miesiąca,

b) naczelników urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych, jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza jednego tygodnia.

Do art. 59.

§ 9. 1. Do składania zeznań podatkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) są obowiązane następujące grupy podatników:

a) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), które w ubiegłym roku podatkowym miały obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych, ksiąg uproszczonych lub podatkowych,

b) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), nie wymienione pod pkt a), jeżeli w ubiegłym roku podatkowym osiągnęły dochód, przekraczający kwotę wolną od opodatkowania,

c) osoby prawne,

d) przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe, niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną, oraz przedsiębiorstwa i majątki, pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego .

2. Do składania zeznań podatkowych o obrocie osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym obowiązani są wszyscy podatnicy podatku obrotowego z wyjątkiem opłacających podatek obrotowy w formie ryczałtu.

3. Wymienione w ust. 1 i 2 grupy podatników mają obowiązek do składania zeznań podatkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) i obrocie właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie — o ile chodzi o osoby fizyczne (także spadki nieobjęte) — do końca miesiąca lutego, o ile chodzi o pozostałych podatników — do końca miesiąca kwietnia roku bezpośrednio następującego.

§ 10. 1. Do składania zeznań podatkowych o otrzymanym wynagrodzeniu za pracę są obowiązane następujące grupy podatników:

a) pracownicy, którzy w ubiegłym roku podatkowym otrzymali wynagrodzenia od różnych pracodawców,

b) pracownicy, którym wypłacono w ubiegłym miesiącu wynagrodzenie na obszarze obcego państwa, jeżeli mają miejsce zamieszkania lub pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2 Wymieniona w ust. 1 pkt a) grupa podatników ma obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanych w ubiegłym roku podatkowym wynagrodzeniach za pracę właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie do dnia 15 stycznia roku bezpośrednio następującego.

3. Wymieniona w ust. 1 pkt b) grupa podatników ma obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanym w ubiegłym miesiącu wynagrodzeniu za pracę właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym wypłacono wynagrodzenie.

§ 11. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze spadku, zapisu lub umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść trzeciego — obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o opodatkowaniu spadków.

2. Jeżeli ten sam przedmiot majątkowy przypadł w częściach idealnych dwóm lub więcej podatnikom, mogą oni złożyć jedno wspólne zeznanie zaopatrzone w podpisy wszystkich zeznających.

3. Wymienieni w ust. 1. podatnicy mają obowiązek składania zeznań podatkowych o majątku nabytym właściwej miejscowo władzy podatkowej (art. 9) w terminie do 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku podatkowego.

§ 12. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze darowizny obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o opodatkowaniu darowizn, z wyjątkiem grupy podatników, którzy nabyli majątek w drodze darowizny stwierdzonej w akcie rejentalnym sporządzonym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli akt darowizny zdziałano za granicą lub w formie prywatnej (nie sporządzono ani nie uwierzytelniono notarialnie), zeznanie podatkowe o nabyciu majątku w drodze darowizny należy złożyć właściwej miejscowo władzy podatkowej (art. 9) w ciągu miesiąca od dnia, w którym sporządzono umowę o darowiznę albo od dnia, w którym sprowadzono do kraju dokument sporządzony na obszarze obcego państwa.

Do art. 60 ust. 3.

§ 13. Przenosi się na naczelników urzędów skarbowych prawo zwalniania płatników podatku od wynagrodzeń na ich wniosek od obowiązku składania wykazów potrąceń lub odpisów list płacy w przypadku, gdy płatnik prowadzi księgi handlowe lub księgi uproszczone. Decyzje zwalniające mogą być przez naczelników urzędów skarbowych odwołane w każdym czasie.

Do art. 117.

§ 14. Obowiązek sądów przewidziany w art. 116 ust. 2 pkt 1:

1) ogranicza się do przesyłania urzędom skarbowym zażądanych przez nie akt postępowania spadkowego.

2) rozszerza się na przesyłanie właściwym urzędom skarbowym odpisów:

a) postanowień, protokółów, zawiadomień, oświadczeń, uchwał i ogłoszeń wymienionych w art. 8 § 1, 24, 32 § 2, 39, 43, 56, 69, 79, 82, 85, 98, 126, 132, 147, 158, 159, 162, 166, 167 i 169 § 2 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu spadkowym (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 346) oraz przewidzianych w art. 57 § 1 tego dekretu testamentów wraz z protokółami otwarcia i ogłoszenia.

b) postanowień i ogłoszeń wymienionych w art. 8 § 2, 20, 35 i 45 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu niespornym z zakresu prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 345).

Do art. 120.

§ 15. Przeciętne normy wysokości odpisów na zużycie dla poszczególnych rodzajów przedmiotów, podlegających zużyciu (normy amortyzacyjne), ustala się następująco:

a) przy budynkach mieszkalnych murowanych na 1,5%

b) przy budynkach mieszkalnych drewnianych i z t. zw. muru pruskiego na 2,5%

c) przy budynkach gospodarczych murowanych na 2%

d) przy budynkach gospodarczych drewnianych i z t. zw. muru pruskiego na . . . . . . 4%.

e) przy budynkach fabrycznych murowanych na 3%.

f) przy budynkach fabrycznych drewnianych na 6%.

g) przy ruchomościach (urządzenia biur, kantorów, kancelarii, sklepów, hoteli, pensjonatów itp.) na . . . . 5%.

h) przy maszynach urządzeniach fabrycznych, kopalnianych, piecach fabrycznych itp. na . . 10%.

i) przy narzędziach na . . . . 20%.

j) przy samochodach i traktorach na 20% wartości przedmiotu.

Do art. 148 ust. 1.

§ 16. 1. Urząd skarbowy może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 10.000 zł.

2. Urząd rewizyjny może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie podatku nie przekroczy kwoty 20.000 zł.

Do art. 161 ust. 2.

§ 17 Prawomocne decyzje, na mocy których strony nabyły już prawa, mogą być uchylone lub zmienione w trybie nadzoru przez dyrektora izby skarbowej za zgodą tych stron, jeżeli w wyniku uchylenia lub zmiany decyzji zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 10.000 zł.

Do art. 161 ust. 1.

§ 18. 1. Wojskowi i urzędnicy publiczni wzywani w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych otrzymują zwrot kosztów podróży w wysokości przewidzianej dla ich podróży służbowych oraz wynagrodzenie za stratę czasu w wysokości należnych im diet.

2. Inne osoby wzywane w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych, a także członkowie komisyj odwoławczych, otrzymują zwrot kosztów podróży i wynagrodzenie za stratę czasu, a biegli ponadto za wykonaną pracę, według norm następujących:

a) władza podatkowa ustala wysokość kosztów podróży od miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem podług kosztów przejazdu najniższą klasą i najtańszym środkiem transportu masowego (koleją, autobusem, tramwajem itp.), w braku zaś takiego środka — podług kosztów przejazdu najtańszym ze środków lokomocji.

b) władza podatkowa ustala wysokość wynagrodzenia za stratę czasu według swobodnej oceny od 100 do 300 zł dziennie; do czasu, za który przyznaje się wynagrodzenie, zalicza się także czas konieczny dla odbycia podróży z miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem; osobie mającej miejsce zamieszkania w miejscowości, do której ją wezwano, służy prawo do wynagrodzenia jedynie w razie utraty zarobku.

c) władza podatkowa ustala wysokość wynagrodzenia biegłych za wykonaną pracę w kwotach od 20 do 100 zł za każdą zaczętą godzinę w zależności od trudu, czasu i kwalifikacji koniecznych do wykonania pracy; przyznanie wynagrodzenia w kwocie wyższej wymaga uprzedniej zgody Ministerstwa Skarbu; przepis ten dotyczy także biegłych, będących wojskowymi lub urzędnikami publicznymi.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Czajkowski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

92.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 21 grudnia 1946 r.

o utworzeniu okręgowych izb lekarskich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14 z dnia 16 stycznia 1947 r.)

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o izbach lekarskich (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 275) zarządzam, co następuje:

§ 1. Tworzy się następujące okręgowe izby lekarskie:

1) Okręgową Izbę Lekarską w Warszawie, obejmującą obszar m. st. Warszawy, województwa warszawskiego, białostockiego i olsztyńskiego;

2) Okręgową Izbę Lekarską w Katowicach, obejmującą obszar województwa śląskiego;

3) Okręgową Izbę Lekarską w Krakowie, obejmującą obszar województwa krakowskiego, kieleckiego i rzeszowskiego;

4) Okręgową Izbę Lekarską w Lublinie, obejmującą obszar województwa lubelskiego;

5) Okręgową Izbę Lekarską w Łodzi, obejmującą obszar m. Łodzi i województwa łódzkiego;

6) Okręgową Izbę Lekarską w Poznaniu, obejmującą obszar województwa poznańskiego;

7) Okręgową Izbę Lekarską w Sopocie, obejmującą obszar województwa gdańskiego, szczecińskiego i pomorskiego;

8) Okręgową Izbę Lekarską we Wrocławiu, obejmującą obszar województwa wrocławskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia: Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 15 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 353), Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 129, poz. 931) i Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 lipca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 678).

Minister Zdrowia: Franciszek Litwin.

93.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA
z dnia 21 grudnia 1946 r.
o utworzeniu okręgowych izb lekarsko-dentystycznych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15, z dnia 16 stycznia 1947 r.)

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1938 r. o izbach lekarsko-dentystycznych (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 33) zarządzam, co następuje:

§ 1. Tworzy się następujące okręgowe izby lekarsko-dentystyczne:

1) Okręgową Izbę Lekarsko-Dentystyczną w Warszawie, obejmującą obszar m. st. Warszawy oraz obszary województw: warszawskiego, białostockiego, olsztyńskiego, gdańskiego i pomorskiego;

2) Okręgową Izbę Lekarsko-Dentystyczną w Poznaniu, obejmującą obszar m. Łodzi oraz obszary województw: poznańskiego, łódzkiego, wrocławskiego i szczecińskiego;

3) Okręgową Izbę Lekarsko-Dentystyczną w Krakowie, obejmującą obszary województw: krakowskiego, lubelskiego, kieleckiego, rzeszowskiego i śląskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązujące rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 kwietniu 1938 r. o ustanowieniu okręgowych izb lekarsko-dentystycznych (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 296).

Minister Zdrowia: Franciszek Litwin

94.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA
z dnia 21 grudnia 1946 r.
o utworzeniu okręgowych izb aptekarskich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 16, z dnia 16 stycznia 1947 r.)

Na podstawie art. 3 ust. (2) ustawy z dnia 15 czerwca 1939 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 346) zarządzam, co następuje:

§ 1. Tworzy się następujące okręgowe izby aptekarskie:

1) Okręgową Izbę Aptekarską w Białymstoku — obejmującą obszar woj. białostockiego;

2) Okręgową Izbę Aptekarską w Bydgoszczy — obejmującą obszar woj. pomorskiego;

3) Okręgową Izbę Aptekarską w Katowicach — obejmującą obszar woj. śląskiego;

4) Okręgową Izbę Aptekarską we Wrocławiu — obejmującą obszar woj. wrocławskiego;

5) Okręgową Izbę Aptekarską w Gdańsku — obejmującą obszar woj. gdańskiego;

6) Okręgową Izbę Aptekarską w Lublinie — obejmującą obszar woj. lubelskiego;

7) Okręgową Izbę Aptekarską w Łodzi — obejmującą obszar m. Łodzi oraz woj. łódzkiego;

8) Okręgową Izbę Aptekarską w Częstochowie — obejmującą obszar woj. kieleckiego;

9) Okręgową Izbę Aptekarską w Krakowie — obejmującą obszar woj. krakowskiego;

10) Okręgową Izbę Aptekarską w Poznaniu — obejmującą obszar woj. poznańskiego;

11) Okręgową Izbę Aptekarską w Rzeszowie — obejmującą obszar woj. rzeszowskiego;

12) Okręgową Izbę Aptekarską w Olsztynie — obejmującą obszar woj. olsztyńskiego;

13) Okręgową Izbę Aptekarską w Szczecinie — obejmującą obszar woj. szczecińskiego;

14) Okręgową Izbę Aptekarską w Warszawie — obejmującą obszar m. st. Warszawy oraz woj. warszawskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: Franciszek Litwin

95.
ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 13 lutego 1947 r.
w sprawie wykonania ustawy śląskiej z dnia 10 lipca 1939 r. o nadaniu ustroju miejskiego gminom wiejskim: Nowy Bytom, Ruda, Szopienice i Świętochłowice powiatu katowickiego oraz gminie Piekary Śląskie powiatu tarnogórskiego.

Na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dnia 10 lipca 1939 r. o nadaniu ustroju miejskiego gminom wiejskim: Nowy Bytom, Ruda, Szopienice i Świętochłowice powiatu katowickiego oraz gminie Piekary Śląskie powiatu tarnogórskiego (Dz. U. Śl. Nr. 21, poz. 51) po porozumieniu się z Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządzam co następuje:

I.

W gminach: Nowy Bytom, Ruda, Szopienice i Świętochłowice powiatu katowickiego oraz w gminie Piekary Śląskie powiatu tarnogórskiego powołuje się organa ustrojowe miejskie, przewidziane w art. 6 § 1 lit. c) ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych w brzmieniu obwieszczenia Prezydenta Krajowej Rady Narodowej z dnia 14 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 26) oraz art. 25 dekretu z dnia 23 listopada 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 74), o ile dotychczasowe organa ustrojowe nie odpowiadają powyższym warunkom ustawowym.

II.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1947 r.

Wojewoda:
(—) Al. Zawadzki, Gen. Dyw.

96.
ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO WOJEWÓDZKIEJ KOMISJI DO SPRAW UPAŃSTWOWIENIA PRZEDSIĘBIORSTW W KATOWICACH
z dnia 18 lutego 1947 r.

Na zasadzie § 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114) zarządzam ogłoszenie **czternastego wykazu** przedsiębiorstw przechodzących na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17 na własność Państwa.

Powyższe przedsiębiorstwa przechodzą na własność Państwa w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami.

Niedokładności w określaniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstw wymienionych w wykazie nie mają znaczenia, jeżeli z całości ogłoszenia wynika o jakie przedsiębiorstwo chodzi

Związki samorządowe, międzykomunalne, spółdzielnie albo związki spółdzielni mogą zgłosić do Wojewódzkiej Komisji w Katowicach do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw swoje prawa do przedsiębiorstw objętych wykazem, a właściciele przedsiębiorstw mogą ponadto zgłosić zarzuty, że przedsiębiorstwo nie przechodzi albo nie podlega przejęciu na własność Państwa.

W imieniu związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych, oraz wszelkich innych instytucji, które w związku z wojną, rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. zostały rozwiązane lub utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłaszać ich prawa wojewódzkie rady narodowe lub urzędy wojewódzkie.

Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach w 30-dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte w miarę potrzeby dowodami.

Uprawnienia przysługujące na podstawie wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. właścicielowi przedsiębiorstwa, przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym i wstępnym, również dzieciom nieślubnym) rodzeństwu, małżonkowi, tudzież osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela.

Katowice, dnia 18 lutego 1947 r.

Przewodniczący Komisji: Dr Stanisław Gronowski

WYKAZ Nr 14

Załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego Komisji z dnia 18. 2. 1947 r.

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciele
1	Tönskamper Zakłady Elektro-Mechaniczne, Będzin, ul. Kościuszki 64.	paski topikowe, zaciski sieciowe bolczyki grzejnikowe, uchwyty do rur Bergmanna.	Tönskamper Józef
2	Sägewerk — Georg Wilannd — Gross Strehlitz, Strzelce, ul. Powstańców 16.	tartak	Wilannd Georg
3	Sägewerk — Vowinckel — Richtberg w Kuźni Raciborskiej pow. Racibórz.	tartak	Vorwinckel Richtberg
4	Franz Apfeld-Bürstenwarenfabrik u. Dampfsägewerk, Bischofstal, O/S Bahnstation Ehrenforst, Ujazd Śląski ul. Powstańców 14 pow. Strzelce.	wytwórnia szczotek i wyrobów z drzewa	Franz Apfeld
5	Fabryka szczotek — Będzin, ul. Krakowska 12.	produkcja szczotek wszelkiego rodzaju	Andreas Grzesina
6	Schoen Paul, Zakład stolarski, i pogrzebowy, Mysłowice, ul. Bytomska 19.	zakład stolarski i pogrzebowy	Edward Schoen
7	Schöndorf Hegenscheid „Werk GMBH" w Kuźni Raciborskiej, pow. Racibórz.	fabryka obrabiarek	Schöndorf Hegenscheid
8	Gebrüder Prankiel Maschinenfabrik, Gross Strehlitz ul. Bytomska 1. Strzelce.	produkcja maszyn rolniczych	Gebrüder Prankiel
9	Zjednoczenie Przemysłu Maszyn. Fabryka Maszyn i Odlewnia żelaza C. Loesch-Szczepanowice ul. Niemodlińska 89.	w trakcie odbudowy	C. Loesch
10	Dominicki Alfred, Warsztat Mechaniczny, Mysłowice, ul. Bytomska 20.	warsztat mechaniczny	Dominicki Alfred
11	Warsztat wyrobów drucianych, Karol Mieke, Bielsko, ul. Partyzantów 6.	warsztat wyrobów drucianych	Karol Mieke
12	Kopalnia doświadczalna „Barbara" Centrala Ratownictwa Górniczego, Mikołów, ul. Podleska 72.	kontrola bezpieczeństwa na kopalniach i szkolenie drużyn ratowniczych	Heinrich Hochberg

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciele
13	Alfred Pola, Zakład szlifierski, Bielsko, ul. Żwirki i Wigury 6.	zakład szlifierski	Alfred Pola
14	Ostoberschlesischer Eisenhandel hurtownia sprzedaż żelaza, Chorzów I, ul. Piastowska 4.	hurtowna sprzedaż żelaza	spółka z o. o.
15	Rudawska F-ka Papieru w Rudawie, pow. Nysa.	fabryka papieru	nieustalono
16	Fabryka papieru, Fürst v. Hohenlohe-Oehringen, Blachownia pow. Koźle.	fabryka papieru	Ks. Hohenlohe
17	Grzonka - piekarnia, Siemianowice ul. Mickiewicza 4.	piekarnia i skład	Grzonko Franciszek
18	Beinlich — piekarnia, Siemianowice, ul. Powstańców 19.	piekarnia	Beinlich
19	Switula — piekarnia, Siemianowice, ul. Powstańców 31.	piekarnia	Switula
20	Giler Anna, Piekarnia — Mysłowice, Stalina 21.	piekarnia	Giler Anna
21	Przywara — Piekarnia, Mysłowice, Bytomska 21.	piekarnia	Przywara
22	Szczasny Paweł, piekarnia, Chorzów I, ul. Wolności 26.	piekarnia	Szczasny Paweł
23	Erich Adam — piekarnia, Bielsko ul. Partyzantów 33.	piekarnia	Erich Adam
24	Lampert Anna — piekarnia, Siemianowice, ul. Powstańców 24.	piekarnia	Lampert Anna
25	Helman, piekarnia, Mysłowice, ul. Krakowska 12.	piekarnia	Helman
26	Lampart — piekarnia, Mysłowice, ul. Sienkiewicza 12.	piekarnia	Lampart
27	Tölg Walter, Rozlewnia piwa, Nowy Bytom, ul. Niedurnego.	rozlewnia piwa	Tölg Walter
28	Niemiecka Państwowa Fabryka Płatków Kartoflanych — Kędzierzyn pow. Koźle, ul. Towarowa 1.	fabryka	Rzesza niemiecka
29	Fabryka artykułów żywnościowych, Gottfried Röhner, Będzin, ul. Kościuszki 46/48.	produkcja preparatów spożywczych	Gottfried Röhner
30	Będzińska Fabryka pończoch, Edward Kopczak, Będzin, ul. Kościuszki 54.	wyrób pończoch	Kopczak Edward
31	Flachsfabrik — Ekner Ernst, Nędza pow. Racibórz.	roszarnia lnu	Ekner Ernst
32	Flachsröste — Hoffman, Piotrowice Wielkie, pow. Racibórz.	roszarnia lnu i konopi	Hoffman
33	Hartmuth Loitsch, Bendsburger Bekleidungsindustrie, Będzin, ul. Modrzejowska 40.	wytwórnia odzieży	Hartmuth Loitsch

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciele
34	Ks. Hohenlohe — Cegielnia Kędzierzyn, ul. Gliwicka 1. pow. Koźle.	cegielnia	Ks. Hohenlohe
35	Ost Mitteldeutsche Zementwerke Oberschlesische Kalkindustrie A.G. Gogolin, ul. Dworcowa 18.	wydobywanie kamienia i wypalanie wapna	O.M.Z. udziałowcy nieznani
36	Berta Stubbe, Huta szkła, Chorzów I. ul. Powstańców 75.	huta szkła	Berta Stubbe
37	Przedsiębiorstwo budowlane, „Zgoda" Będzin, ul. Kościuszki 4/6.	wykonywanie robót budowlanych	Georg Wodarz Karl Millbrand 2/Johann Wieczorek, Alois Morawiec
38	Friedrich Sammer, Kamieniołomy, Nadzicz pow. Nysa.	produkcja i obróbka kostki drogowej, ciosów mostowych i okładów most.	Friedrich Sammer
39	Hippenstiel — rozbiór pieców, Chorzów, na terenie huty Kościuszko.	rozbiór wysokich pieców	Hippenstiel
40	Kantner Bernard, rzeźnictwo i wyrąb mięsa, Mysłowice, ul. Bytomska 9.	rzeźnictwo i wyrąb mięsa	Kantner Bernard
41	Winterstein — Rzeźnictwo, Mysłowice, ul. Korfantego 9.	rzeźnictwo i wyrąb mięsa	Winterstein
42	Przybylski Wilhelm, rzeźnictwo Siemianowice, ul. Hutnicza 6.	rzeźnictwo i wyrąb mięsa	Przybylski Wilhelm
43	Kostorz Bruno, rzeźnictwo, Siemianowice, ul. Powstańców 13.	rzeźnictwo i wyrąb mięsa	Kostorz Bruno
44	Bojdys Ludwik, rzeźnictwo, Bielsko, ul. Partyzantów 40.	rzeźnictwo	Bojdys Ludwik
45	Rudolf Vogall, rzeźnictwo i wędliniarstwo, Bielsko, ul. Wyspiańskiego, 15.	warsztat masarski	Rudolf Vogall
46	Stanek Emil, rzeźnictwo, Nowy Bytom, ul. Niedurnego 50.	warsztat i sklep rzeźniczy	Stanek Emil
47	Stanek Emil, rzeźnictwo, Nowy Bytom, ul. Korfantego 14.	warsztat i sklep rzeźnicki	Stanek Emil
48	Butler Agnieszka, skład spożywczy, Chorzów I, ul. Kordeckiego 7.	skład spożywczy	Butler Agnieszka
49	Zgol Helena, sklep, Nowy Bytom, ul. Niedurnego 8.	sklep spożywczy	Zgol Helena
50	Hayder — hurtowny skład owoców i jarzyn, Chorzów I. ul. Wolności 58.	hurtowny skład owoców i jarzyn	Hayder
51	Zgol Konrad, sklep, Nowy Bytom, ul. Niedurnego 58.	sklep spożywczy	Zgol Konrad
52	Klimsa Waleria, sklep, Nowy Bytom, ul. Korfantego 2.	sklep spożywczy	Klimsa Waleria
53	Chmurczyk Erwin, sklep, Nowy Bytom, ul. Niedurnego 8.	sklep spożywczy	Chmurczyk Erwin
54	Szulc Elżbieta, sklep, Bykowina, Siekiela nr 1.	sklep spożywczy	Szulc Elżbieta

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorswa	Przedmiot	Właściciele
55	Jeschonek Józef, sklep, Siemianowice, ul. Powstańców 17.	sklep spożywczy	Jeschonek Józef
56	Auffangsgesellschaft, skład spożywczy, Chorzów I, ul. Peowiaków 2.	skład spożywczy	firma niemiecka
57	Nitsche Kurt, sklep spożywczy, Siemianowice, ul. Powstańców 6.	sklep spożywczy	Nitsche Kurt
58	Sieberhardt — sklep, Siemianowice, ul. Bytomska 3.	sklep spożywczy	Sieberhardt
59	Nitsche Kurt, sklep spożywczy, Siemianowice, ul. Powstańców 8.	sklep spożywczy	Nitsche Kurt
60	Dicker Maria, sklep spożywczy, Siemianowice, ul. Polna 1.	sklep spożywczy	Dicker Maria
61	Klein Emilia — skład spożywczy, Chorzów II, Pudlerska 7.	skład spożywczy	Klein Emilia
62	Stronczek Rufin, sklep, Siemianowice, ul. Powstańców 24.	sklep spożywczy	Stronczek Rufin
63	Skrzypiec, skład spożywczy, Mysłowice, ul. Mickiewicza 3.	skład spożywczy	Skrzypiec
64	Sobota Agnieszka — sklep spożywczy Kochłowice, ul. Karola Miarki nr 22.	sklep spożywczy	Sobota Agnieszka
65	Zygmunt, skład spożywczy, Mysłowice, ul. Bytomska 4.	skład spożywczy	Zygmunt
66	Hasa — sprzedaż chleba i nabiału, Mysłowice, ul. Bytomska 13.	sprzedaż mleka i nabiału	Hasa
67	Thomas Ignacy, skład spożywczy, Mysłowice, ul. Bytomska 7.	skład spożywczy	Thomas Ignacy
68	Piecha Paweł, sklep, Siemianowice, ul. Powstańców 20.	handel jarzyn	Piecha Paweł
69	Drozd Anna, sklep, Nowy Bytom, ul. Niedurnego 50.	sklep mleczarski	Drozd Anna
70	Jenoch Józef, zakup surowców, Chorzów I, ul. Jasna 5.	zakup surowców	Jenoch Józef
71	Restauracja, Siemianowice, ul Powstańców 26.	restauracja	Niemiecki Bank Domów
72	Suchan Hubert, restauracja, Kochłowice, ul. Wyzwolenia 56.	restauracja obecnie wyszynk	Suchan Hubert
73	Bieniek — skład galanteryjno-konfekcyjny, Chorzów III, ul. Legionów 55.	skład galanteryjno konfekcyjny	Bieniek
74	Czyrnia Ryszard, sklep, Siemianowice, ul. Powstańców 18.	sklep towarów krótkich	Czyrnia Ryszard
75	Luftig Oskar — skład konfekcji Chorzów I, ul. Wolności 18.	skład konfekcji	Luftig Oskar

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciele
76	Gomoluch Brunon, skład galanteryjny, Chorzów I. ul. Wolności 28.	galanteria-sprzęt domowy i naczyń	Gomoluch Brunon
77	Hamerla Jan, fryzjerstwo, Nowy Bytom, ul. Niedurnego 52.	fryzjerstwo	Hamerla Jan
78	Musik, fryzjernia. Siemianowice, ul. Bytomska 1.	zakład fryzjerski	Musik
79	Stanko Karol, restauracja, Siemianowice, ul. Powstańców 12.	restauracja	Stanko Karol
80	Franecki Wilhelm, zakład fryzjerski, Chorzów I, Powstańców 5.	zakład fryzjerski	Franecki Wilhelm
81	Nowak Maria, skład papieru, Chorzów I, ul. Dąbrowskiego 10.	skład papieru	Nowak Maria
82	Klytta Józef, sprzedaż papieru i przyborów szkolnych, Kochłowice, Wyzwolenia 127.	drobna sprzedaż papieru i przyborów szkolnych	Józef Klytta
83	Hadinek, skład papieru, Mysłowice, ul. Bytomska 18.	skład papieru	Hadinek
84	Pakula. Księgarnia. Mysłowice, ul. Krakowska nr. 10.	księgarnia	Pakula Alfons
85	Spika — sprzedaż art. elektrycznych, Chorzów I, Rynek 15.	sprzedaż art. elektrycznych	Spika
86	Fritschel Gomoluch — kolektura, Chorzów I, ul. Wolności 19.	kolektura	Fritschel
87	Stelmach, skład tytoniowy, Chorzów I, ul. Wolności 30.	skład tytoniowy	Stelmach
88	Szarla Jan, sklep, ul. Korfantego 14.	sprzedaż tyt. cukierków i owoców	Szarla Jan
89	N.S.V. Warsztat Krawiecki, Siemianowice, ul. Stanika 2.	warsztat krawiecki	(partia niemiecka NSV)
90	Roter Edyta — szwalnia, Nowy Bytom, ul. Miarki 4.	szwalnia	Roter Edyta
91	Czyrnia Lorenz, skład, Siemianowice, ul. Powstańców 18.	skład obuwia i waliz	Czyrnia Lorenz
92	Przywara Berta, kwiaciarnia, Siemianowice, ul. Powstańców 18.	kwiaciarnia	Przywara Berta
93	Szklarek — drogeria, Chorzów I ul. Katowicka 2.	drogeria	Szklarek
94	Neumann Alfons, drogeria — Mysłowice, ul. Bytomska 12.	drogeria	Neumann Alfons

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

WYDZIAŁ ODBUDOWY
Nr. Odb. 17/11/1 Katowice, dnia 21 lutego 1947 r.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski Wydział Odbudowy rozpisuje

przetarg nieograniczony

na wykonanie robót remontowych w budynku szpitala w Szopienicach przy ul. Stalina. Termin składania ofert upływa dnia 7 marca br. o godzinie 12.15. Szczegóły przetargu umieszczone są na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Wojewódzkim Wydział Odbudowy, IV piętro.

Za Wojewodę:
(—) inż. R. Maryniarczyk, Naczelnik Wydziału.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Odbudowy
Nr Odb. 8/10/4

Katowice, dnia 24 stycznia 1947 r.

Ceny orientacyjne na materiały budowlane.

	Rodzaj materiału	Ceny w zł: Dostawa wagonowa: cena sztywna		Dostawa wagonowa: Cena komercyjna		Dostawa z magazynu: Cena sztywna	Dostawa z magazynu: Cena komercyjna
1.	Cegła zwyczajna na 1000 szt.	2.175,—	(loco ce-	—,—		—,—	—,—
	+ za załadowanie 1000 szt	650,—	gielnia)	—,—		—,—	—,—
2.	Cegła dziurawkowa za 1000 szt.	2.335,—				—,—	—,—
	+ za załadowanie 1000 szt	650,—				—,—	—,—
3.	Papa dachowa nr 100 za 1 rolkę	178,—	(loco fabr.)	—,—		235,—	—,—
4.	Papa dachowa nr 150 za 1 rolkę	150,—	(loco fabr.)	—,—		220,—	—,—
5.	Cement za 1 tonnę loco wagon stacja przeznaczenia	2.260,5		2.260,5		2.920,—	2.920,—
6.	Wapno palone za 1 tonę loco wagon stacja załadowcza	1.120,—		1.350,—		—,—	2.000,—
7.	Wapno hyd auliczne za 1 tonę locowagon stacja załadowcza	1.380,5		1.540,—		—,—	2.200,—
8.	Miał wapienny za 1 tonę loco wagon stacja załadowcza	465,—		—,—		—,—	—,—
9.	Gwoździe budowlane okrągłe 1,5" za 1 kg ze składu	33,—		33,—		33,—	33,—
10.	Gwoździe budowlane okrągłe 2—10" za 1 kg ze składu	28,—		28,—		28,—	28,—
11.	Gwoździe kwadratowe 1,5 za 1 kg (budowlane) ze składu	38,—		38,—		38,—	38,—
12.	Gwoździe budowlane kwadratowe 2—10 za 1 kg ze składu	33,—		33,—		33,—	33,—
13.	Gwoździe papowe za 1 kg ze składu	47,—		47,—		47,—	47,—
14.	Gwoździe sufitowe za 1 kg ze składu	37,—		37,—		37,—	37,—
15.	Żelazo budowlane za 1 kg Podane ceny na żelazo są cenami zasadniczymi, do których dolicza się dopłaty według tabeli urzędowej Centrali Żelaza i Stali, powiększone o właściwy mnożnik, ustalony przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów. Dla cen komercyjnych całość dopłaty jest zwiększona o 30%.	—,—		—,—		6,8	8,2
16.	Blacha cynkowa 0,5—0,65 za 1 kg	16,72	(loco huta)	44,—	(loco huta)	20,—	50,—
17.	Blacha ocynkowana 0,45—0,50 za 1 kg	17,91	(loco huta)	55,—	(loco huta)	21,—	63,—
18.	Szkło 2 mm za 1 m²	110,—		250,—		110,—	250,—
19.	Szkło 3 mm za 1 m²	165,—		375,—		165,—	375,—
20.	Szkło 4 mm za 1 m²	220,—		500,—		220,—	500,—
21.	Szkło 5 mm za 1 m²	365,—		750,—		365,—	750,—
22.	Szkło 3 mm surowe za 1 m²	—,—		—,—		—,—	200,—
23.	Szkło ornamentowe za 1 m²	295,—		420,—		295,—	420,—
24.	Szkło katedralne za 1 m²	285,—		380,—		285,—	380,—
25.	Szkło zbrojone za 1 m²	470,—		1.070,—		470,—	1.070,—
26.	Drewno (tarcica obrzynana kantówka) za 1 m³	—,—		4.900,— — 6.200,—		—,— —,—	5.880,— — 7.440,—

Centrala Materiałów Budowlanych Sp. z o. o.
Oddział w Katowicach.

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA kwartalna 180,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 5.— zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 80.— zł, wraz z egz. dowod. 100.— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 35,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54
R 26732